

Anonimizirana različica

Prevod

C-141/24 – 1

Zadeva C-141/24

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

23. februar 2024

Predložitveno sodišče:

Tribunal judiciaire de Nanterre (Francija)

Datum predložitvene odločbe:

10. januar 2024

Tožeča stranka:

TJ

Tožena stranka:

Direction régionale des finances publiques d'Ile de France et de Paris

TRIBUNAL
JUDICIAIRE DE
NANTERRE
(SODIŠČE PRVE
STOPNJE V
NANTERRU,
FRANCIJA)

■

TOŽEČA STRANKA

CIVILNI ODDELEK

TJ

1. senat

[...] (ni prevedeno)

92100 BOULOGNE-BILLAN COURT

SODBA, IZREČENA

10. januarja 2024 [...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno)

TOŽENA STRANKA

**DIRECTION REGIONALE DES FINANCES
PUBLIQUES D'IDF ET DE PARIS**

[...] (ni prevedeno)

75075 PARIS CEDEX 02

[...] (ni prevedeno)

PREDSTAVITEV SPORA

- 1 Direction régionale des finances publiques d'Ile-de-France et de Paris (regionalni urad za javne finance za Ile-de-France in Pariz, Francija) je v dopisu z dne 19. decembra 2019 osebi TJ na podlagi člena L.23 C livre des procédures fiscales (zakon o davčnih postopkih) poslal zahtevo za predložitev informacij in dokazil glede sredstev, hranjenih v tujini na dveh bančnih računih [...] (ni prevedeno), odprtih pri banki UBS v Luksemburgu, za leta od 2010 do 2014.

Oseba TJ je nanj odgovorila z dopisom z dne 20. februarja 2020, v katerem je navedla informacije o svojem položaju.

- 2 Ker je regionalni urad za javne finance za Ile-de-France in Pariz menil, da je ta odgovor nezadosten, je z dopisom z dne 13. marca 2020 tožečo stranko uradno opomnil, naj predloži zahtevane informacije v 30 dneh od datuma prejema tega dopisa [...] (ni prevedeno) [neupoštevna podrobnost].

- 3 Regionalni urad za javne finance za Ile-de-France in Pariz je v dopisu z dne 5. oktobra 2020 podal predlog popravka, s katerim je predlagal 60-odstotno obdavčitev zneska 1.147.856 EUR, to je skupnega in najvišjega zneska sredstev na obeh zgoraj omenjenih bančnih računih, odprtih pri banki UBS v Luksemburgu, med letoma 2010 in 2014 ter, natančneje, na dan 31. decembra 2010, in sicer v skladu s členom 755 code général des impôts (splošni davčni zakonik)

Oseba TJ je z dopisom z dne 13. oktobra 2020 posredovala več dokumentov in izpiskov banke UBS v Luksemburgu, da bi poskusila izkazati, da je zadevne zneske pridobila v zastaranem obdobju.

- 4 Regionalni urad za javne finance za Ile-de-France in Pariz je v odgovoru z dne 12. novembra 2020 ohranil sporočeno odmero davka, pri čemer je menil, da tudi če so bili navedeni zneski morda pridobljeni v zastaranem obdobju, bi bilo treba izkazati njihov izvor.

Za to dodatno obdavčitev je bila 15. decembra 2020 izdana odmerna odločba za davek na dediščino, katerega glavnic je znašala 688.714 EUR.

- 5 Oseba TJ je 30. decembra 2020 vložila upravno pritožbo, glede katere je davčna uprava izdala zavrnilno odločbo z dne 30. junija 2020.
- 6 Dne 26. julija 2021 je bila izdana nova odmerna odločba za isti znesek glavnice davka na dediščino (688.714 EUR).
- 7 Z aktom sodnega izvršitelja z dne 9. avgusta 2021 je oseba TJ zoper regionalni urad za javne finance za Ile-de-France in Pariz pri tribunal judiciaire de Nanterre (sodišče prve stopnje v Nanterru) vložila tožbo za odpravo odločbe z dne 30. junija 2020 o zavrnitvi pritožbe in za popolno oprostitev davka na dediščino v znesku 688.714 EUR, ki je predmet odmerne odločbe, ter kakršnih koli zamudnih obresti, povečanj in pomožnih kazni.
- 8 **V skladu z njenimi zadnjimi predlogi, ki so bili regionalnemu uradu za javne finance za Ile-de-France in Pariz vročeni 10. oktobra 2022, oseba TJ sodišču predlaga, naj:**

primarno,

- odpravi odločbo o zavrnitvi pritožbe, ki jo je regionalni urad za javne finance za Ile-de-France in Pariz sprejel 30. junija 2020;
- odredi popolno oprostitev davka na dediščino v znesku 688.714 EUR, ki je predmet odmerne odločbe, ter kakršnih koli zamudnih obresti, povečanj in pomožnih kazni;

podredno, če bi obstajal dvom glede skladnosti člena L.23 C zakona o davčnih postopkih in člena 755 splošnega davčnega zakonika z evropskim pravom,

- [...] (ni prevedeno) [predlog, naj se Sodišču Evropske unije predloži vprašanje za predhodno odločanje, oblikovano podobno kot prvo vprašanje v izreku];
- odredi začasno izvršitev;

še bolj podredno, če bi sodišče v celoti ali delno potrdilo sporno obdavčitev,

- izključi začasno izvršitev odločbe, ki bo sprejeta na podlagi člena 514-1 code de procédure civile (zakonik o civilnem postopku), da tožeči stranki ne bi bila povzročena resna in nepopravljiva škoda, dokler ne bo o pravnem vprašanju, ki ga izpostavlja, odločeno na zadnji stopnji;

vsekakor pa

- regionalnemu uradu za javne finance za Ile-de-France in Pariz naloži plačilo 10.000 EUR na podlagi člena 700 zakonika o civilnem postopku in plačilo vseh stroškov postopka.

- 9 Oseba TJ trdi, da zavrnilna odločba, ki jo je davčna uprava sprejela v zvezi z njeno pritožbo, pomeni kršitev prostega pretoka kapitala, zagotovljenega s členom 63(1) Pogodbe o delovanju Evropske unije, in jo je treba zgolj iz tega razloga odpraviti.

V podporo tej trditvi se sklicuje na sodbo, ki jo je Sodišče Evropske unije izreklo 27. januarja 2022 (SEU, 27. januar 2022, zadeva C-788/19) in s katero je bilo ugotovljeno, da je v nasprotju s prostim pretokom kapitala španska davčna določba, ki je po mnenju osebe TJ podobna določbam člena L.23 C zakona o davčnih postopkih in člena 755 splošnega davčnega zakonika, ker naj bi te povzročale, da se za nedoločen čas *de facto* izključuje zastaranje ukrepanja davčne uprave v zvezi z zneski na neprijavljenem bančnem računu, odprtem v tujini.

Oseba TJ namreč navaja, da stališče davčne uprave, pri katerem gre za uporabo „kaznovalne obdavčitve“ po stopnji 60 % za sredstva, pridobljena več kot deset let pred izvedbo njenega nadzora, ker ni zadovoljna z utemeljitvijo, navedeno glede izvora in podrobnosti pridobitve teh sredstev, privede do tega, da tej upravi ni treba spoštovati desetletnega zastaralnega roka iz člena L.181-0 A zakona o davčnih postopkih, ki že sam odstopa od splošnega roka za zastaranje dajatev, to je tri leta od evidentiranja akta, medtem ko niti člen L.23 C zakona o davčnih postopkih niti člen 755 splošnega davčnega zakonika ne določata, da posebni primer obdavčitve iz člena L.23 C zakona o davčnih postopkih pomeni izjemo od navedenih pravil o zastaranju.

Nazadnje, oseba TJ pojasnjuje, da je v konkretnem primeru sporna sredstva pridobila pred 30 leti, ko je živela v Gruziji, in da je danes očitno nemogoče najti bančne sledi njene dejavnosti v Gruziji pred letom 1991 glede na to, koliko časa je preteklo od zadevnih dejstev, ter ob upoštevanju političnega in upravnega nereda, s katerim se je ta država srečevala po padcu Berlinskega zidu leta 1989. V teh okoliščinah je po njenem mnenju zahteva, da se dokaže izvor sredstev, pridobljenih pred več kot 30 leti, enakovredna popolnemu odrekanju pravice davčnega zavezanca do obrambe.

Zato oseba TJ meni, da je treba v primeru, da bi sodišču ostal dvom glede skladnosti člena L.23 C zakona o davčnih postopkih in člena 755 splošnega davčnega zakonika s pravom Unije, v zvezi s tem predložiti vprašanje za predhodno odločanje Sodišču Evropske unije.

- 10 **V skladu z njegovimi zadnjimi predlogi, ki so bili osebi TJ vročeni 3. februarja 2023, regionalni urad za javne finance za Ile-de-France in Pariz sodišču predlaga, naj:**

- vse predloge osebe TJ zavrne;
- potrdi dodatne obdavčitve;
- potrdi zavrnilno odločbo z dne 30. junija 2021;

– osebi TJ naloži plačilo vseh stroškov postopka.

- 11 Davčna uprava opozarja, na prvem mestu, da se postopek iz člena L.23 C zakona o davčnih postopkih umešča v okvir cilja boja proti davčnim utajam, kar je cilj v splošnem interesu, ki ga Conseil constitutionnel (ustavni svet, Francija) priznava kot ustavno vrednoto. Njegov namen je torej davčne zavezance spodbuditi, da spoštujejo svoje obveznosti prijave in v razmerju do uprave ravnajo pregledno, da bi prispevali k boljši davčni morali. Uprava tudi opozarja, da ta postopek ni sankcija ali kazen, temveč je namenjen samo temu, da se določi osnova in doseže plačilo davka.

Na drugem mestu, davčna uprava navaja, da iz člena 755 splošnega davčnega zakonika v povezavi s členom 71 zakona o davčnih postopkih izhaja, da obveznost plačila davka na neodplačne prenose premoženja iz prvega od teh besedil nastane ob neobstoju odgovora ali zadostnega odgovora na zahteve za predložitev informacij ali dokazil, določene v členu L.23 C zakona o davčnih postopkih, v rokih, določenih v istem členu, tako da v obravnavanem primeru, ker je bila zahteva za predložitev informacij poslana 19. decembra 2019 in je uprava odmero davka začela 24. septembra 2020, njeno ukrepanje na ta datum glede na člen L.181-0 A zakona o davčnih postopkih ni zastaralo.

Nazadnje, opozarja, da je Sodišče Evropske unije v sodbi, ki jo navaja tožeča stranka, sankcioniralo neobstoje zastaranja, ki bi ga sprožil predvideni mehanizem, ter nesorazmernost sankcij in glob s sankcijami in globami, določenimi za podobne kršitve. Navaja pa, da na eni strani za neizpolnitev zakonskih obveznosti iz členov 1649 A, 1649 AA in 1649 AB splošnega davčnega zakonika, ki privede do izvajanja sporne sheme obdavčitve, veljajo pravila o zastaranju in da na drugi strani neizpolnitev zakonskih obveznosti iz členov 1649 A, 1649 AA in 1649 AB splošnega davčnega zakonika v obravnavanem primeru ne zahteva nobene sankcije, saj je namen predvidenega mehanizma zgolj določiti davčno osnovo, medtem ko za 60-odstotno obdavčitev na podlagi člena 755 splošnega davčnega zakonika niso predpisane ne zamudne obresti ne davčne sankcije. Iz tega sklepa, da francoska shema obdavčitve sredstev v tujini torej zagotavlja pravično ravnovesje med spoštovanjem obveznosti, določenih s pravom Skupnosti, in ciljem boja proti mednarodnim davčnim utajam kot ciljem v splošnem interesu.

- 12 [...] (ni prevedeno)
- 13 [...] (ni prevedeno) [navedbe v zvezi s postopkom]

OBRAZLOŽITEV

A) Pravo Evropske unije

- 14 Člen 63(1) Pogodbe o delovanju Evropske unije določa: „V okviru določb tega poglavja so prepovedane vse omejitve pretoka kapitala med državami članicami ter med državami članicami in tretjimi državami.“

Poleg tega člen 65 Pogodbe o delovanju Evropske unije določa:

„1. Določbe člena 63 ne posegajo v pravice držav članic, da:

(a) uporabljajo ustrezne predpise svojega davčnega prava, v katerih so različno obravnavani davčni zavezanci, ki niso v enakem položaju glede na prebivališče ali kraj, v katerem je naložen njihov kapital;

(b) sprejmejo vse potrebne ukrepe za preprečevanje kršitev nacionalnih zakonov in drugih predpisov, zlasti na področju obdavčitve in bonitetnega nadzora finančnih institucij, ali določijo postopke za prijavo pretoka kapitala za namene upravnih ali statističnih informacij ali sprejmejo ukrepe, ki so upravičeni zaradi javnega reda ali javne varnosti.

3. Ukrepi in postopki iz odstavkov 1 in 2 ne smejo biti sredstvo samovoljne diskriminacije ali prikritega omejevanja prostega pretoka kapitala in plačil iz člena 63.“

- 15 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča Evropske unije ukrepi, ki jih sprejme država članica in ki lahko odvrtaajo, preprečijo ali omejijo možnosti vlagateljev iz te države, da vlagajo v druge države, pomenijo omejitve pretoka kapitala v smislu člena 63(1) Pogodbe o delovanju Evropske unije (SEU, 26. september 2000, Komisija/Belgija, C-478/98, točka 18; SEU, 23. oktober 2007, Komisija/Nemčija, C-112/05, točka 19; SEU, 26. maj 2016, NN (L) International, C-48/15, točka 44).
- 16 Evropska komisija je 23. oktobra 2019 pri Sodišču Evropske unije vložila tožbo, s katero je predlagala, naj se ugotovi, da Kraljevina Španija s tem, da je za nespoštovanje obveznosti prijave premoženja in pravic v tujini „na obrazcu 720“ določila posledice, ki so nesorazmerne glede na cilj, ki mu sledi španska zakonodaja, ni izpolnila svojih obveznosti.

Evropska komisija je trdila, da je s sistemom, ki ga je vzpostavila Kraljevina Španija:

- določeno, da neizpolnitev obveznosti posredovanja podatkov o premoženju in pravicah v tujini ali prepozna predložitev „obrazca 720“ povzroči, da se to premoženje opredeli kot „neizkazan kapitalski dobiček“ brez možnosti sklicevanja na zastaranje,
- v primeru neizpolnitve obveznosti posredovanja podatkov o premoženju in pravicah v tujini ali prepozne predložitve „obrazca 720“ samodejno naložena sorazmerna globa v višini 150 %, poleg pavšalnih glob, ki so višje od sankcij, določenih v splošnem sistemu sankcij za podobne prekrške.

- 17 Sodišče Evropske unije je v sodbi, izrečeni 27. januarja 2022 (SEU, 27. januar 2022, zadeva C-788/19), opozorilo, da:

- sta nujnost zagotovitve učinkovitosti davčnega nadzora in cilj boja proti davčnim utajam in izogibanju plačila davka med nujnimi razlogi v splošnem interesu, ki lahko upravičijo vzpostavitev omejitve prostega pretoka (zlasti SEU, 11. junij 2009, X in Passenheim- van Schoot, C- 155/08 in C- 157/08, točki 45 in 46; SEU, 15. september 2011, Halley, C- 132/10, EU:C:2011:586, točka 30),
- v zvezi s pretokom kapitala člen 65(1)(b) Pogodbe o delovanju Evropske unije poleg tega določa, da člen 63 Pogodbe o delovanju Evropske unije ne posega v pravice držav članic, da sprejmejo vse potrebne ukrepe za preprečevanje kršitev nacionalnih zakonov in drugih predpisov, zlasti na področju obdavčitve,
- zgolj okoliščina, da ima davčni zavezanec rezident premoženje ali pravice zunaj ozemlja države članice, ne more biti podlaga za splošno domnevo davčne utaje in izogibanja plačilu davka (zlasti SEU, 11. marec 2004, de Lasteyrie du Saillant, C-9/02, točka 51; SEU, 7. november 2013, K, C-322/11, točka 60), tako da določba, ki domneva obstoj goljufivega ravnanja samo na podlagi izpolnjevanja pogojev, ki jih določa, ne da bi imel davčni zavezanec možnost izpodbijati to domnevo, načeloma presega to, kar je potrebno za dosego cilja boja proti davčnim utajam in izogibanju davkom (zlasti SEU, 3. oktober 2013, Itelcar, C-282/12, točka 37 in navedena sodna praksa),
- čeprav so države članice pristojne, da ob neobstoju harmonizacije v pravu Unije izberejo sankcije, ki se jim zdijo ustrezne v primeru kršitve obveznosti, ki jih njihova nacionalna zakonodaja določa na področju neposrednega obdavčenja, morajo svojo pristojnost vseeno izvajati ob spoštovanju tega prava in njegovih splošnih načel ter s tem v skladu z načelom sorazmernosti (zlasti SEU, 12. julij 2001, Louloudakis, C-262/99, točka 67 in navedena sodna praksa),
- temeljna zahteva po pravni varnosti načeloma nasprotuje temu, da bi javni organi v nedogled uporabljali svoja pooblastila za odpravo nezakonitega položaja (glej po analogiji na področju konkurence sodbo z dne 14. julija 1972, Geigy/Komisija, 52/69, točka 21),
- čeprav lahko nacionalni zakonodajalec določi podaljšani zastaralni rok s ciljem zagotovitve učinkovitosti davčnega nadzora in boja zoper goljufije in davčne utaje, povezane s prikrivanjem premoženja v tujini, če trajanje tega roka ne presega tega, kar je nujno za uresničitev teh ciljev, ob upoštevanju zlasti mehanizmov izmenjave informacij in upravne pomoči med državami članicami (glej sodbo z dne 11. junija 2009, X in Passenheim- van Schoot, C- 155/08 in C- 157/08, EU:C:2009:368, točke 66, 72 in 73), ne more enako veljati za vzpostavitev mehanizmov, ki bi v praksi za nedoločen čas podaljšali obdobje, v katerem se lahko opravi obdavčitev ali ki omogočajo, da se poseže v učinke zastaranja, ki je že nastopilo.

18 Sodišče Evropske unije je tako pozvalo k spoštovanju načela sorazmernosti med nujnostjo zagotavljanja prostega pretoka kapitala med državami članicami ter med državami članicami in tretjimi državami, ki jo določa člen 63 Pogodbe o

delovanju Evropske unije, ter nujnostjo zagotavljanja učinkovitosti davčnega nadzora in ciljem boja proti davčnim utajam in izogibanju davkom.

19 V zadevnem primeru, o katerem je odločalo, je Sodišče Evropske unije presodilo, da Kraljevina Španija s tem, da je:

– določila, da neizpolnitev ali nepopolna ali prepozna izpolnitev obveznosti posredovanja podatkov o premoženju in pravicah, ki so v tujini, povzroči obdavčitev neprijavljenih dohodkov, ki ustrezajo vrednosti teh sredstev, opredeljenih kot „neizkazan kapitalski dobiček“, ne da bi se bilo v praksi mogoče sklicevati na zastaranje;

– za neizpolnitev ali nepopolno ali prepozno izpolnitev obveznosti posredovanja podatkov o premoženju in pravicah, ki so v tujini, določila sorazmerno globo v višini 150 % zneska davka, izračunanega na zneske, ki ustrezajo vrednosti tega premoženja ali teh pravic, ki se lahko kumulira s pavšalnimi globami, in

– za neizpolnitev ali nepopolno ali prepozno izpolnitev obveznosti posredovanja podatkov o premoženju in pravicah, ki so v tujini, določila pavšalne globe, katerih znesek ni primerljiv s sankcijami, določenimi za podobne kršitve v povsem nacionalnem okviru, in katerih skupni znesek ni omejen,

ni izpolnila obveznosti iz člena 63 Pogodbe o delovanju Evropske unije in člena 40 Sporazuma EGP.

B) Nacionalno pravo in sodna praksa

20 V skladu s členom 1649 A, drugi odstavek, splošnega davčnega zakonika morajo fizične osebe, združenja in družbe, ki nimajo gospodarske oblike, s stalnim prebivališčem ali sedežem v Franciji sočasno z davčno napovedjo ali davčnim obračunom predložiti podatke o računih, ki so jih odprli, katerih imetniki so, ki jih uporabljajo ali ki so jih zaprli v tujini.

Člen L.23 C zakona o davčnih postopkih določa, da če obveznost iz drugega odstavka člena 1649 A splošnega davčnega zakonika ni bila izpolnjena vsaj enkrat v preteklih desetih letih, lahko uprava neodvisno od postopka pregleda osebnega davčnega položaja zahteva, da fizična oseba, za katero velja ta obveznost, v 60 dneh predloži vse informacije ali dokazila o izvoru in podrobnostih pridobitve sredstev na računu ali iz pogodbe o življenjskem zavarovanju.

Če je oseba nezadostno odgovorila na zahteve za preložitev informacij ali dokazil, ji uprava pošlje uradni opomin, da mora v 30 dneh dopolniti svoj odgovor, pri čemer natančno opredeli, za katere vidike odgovora želi, da se dopolnijo.

V skladu s členom L.71 zakona o davčnih postopkih je ob neobstoju odgovora ali zadostnega odgovora na zahteve za predložitev informacij ali dokazil iz

člena L.23 C v rokih, določenih v istem členu, oseba po uradni dolžnosti obdavčena pod pogoji iz člena 755 splošnega davčnega zakonika, ki določa, da se sredstva na računu v tujini v smislu drugega odstavka člena 1649 A ali iz varčevalne pogodbe (*contrat de capitalisation*) ali podobne naložbe, sklenjene oziroma izvedene v tujini, v smislu člena 1649 AA, katerih izvor in podrobnosti pridobitve niso bili izkazani v okviru postopka iz člena L.23 C zakona o davčnih postopkih, štejejo – če se ne dokaže nasprotno – za neodplačno pridobljeno premoženje, ki se na dan izteka rokov, določenih v istem členu L.23 C, obdavči z davkom na neodplačne prenose premoženja po najvišji stopnji, navedeni v preglednici 111 člena 777, to je po stopnji 60 %, ki se uporablja za darila med sorodniki od četrtega kolena naprej in med osebami brez sorodstvenih vezi.

Ta davek se izračuna od najvišje vrednosti sredstev na računu ali iz pogodbe, ki je upravi znana v desetih letih pred pošiljanjem zahteve za predložitev informacij ali dokazil iz člena L.23 C zakona o davčnih postopkih, zmanjšane za vrednost sredstev, katerih izvor in podrobnosti pridobitve so bili izkazani.

Člen L.181-0 A zakona o davčnih postopkih določa, da se z izjemo od prvega odstavka člena L.180 in od člena L.181 pravica uprave do odmere davkov in dajatev, navedenih v teh členih, lahko uveljavlja do izteka desetega leta po letu, ko je nastala obveznost plačila teh davkov ali dajatev, kadar se ti odmerijo od premoženja ali pravic iz členov 1649 A, 1649 AA in 1649 AB splošnega davčnega zakonika, razen če je bil nastanek obveznosti plačila davkov ali dajatev v zvezi z ustreznim premoženjem ali pravicami zadostno razkrit v formalno evidentiranem ali predloženem dokumentu ali, za davek na nepremičnine, s prijavo in prilogami iz člena 982 istega zakonika.

- 21 Gospodarski senat Cour de cassation (kasacijsko sodišče, Francija) je v sodbi, izdani 16. decembra 2020, pojasnil, da obveznost plačila davka ali dajatve nastane na dan izteka rokov, ki jih določa člen L.23 C zakona o davčnih postopkih, kar je začetek teka desetletnega zastaranja, določenega v členu L.181-0 A zakona o davčnih postopkih (Com., 16. december 2020, št. 18-16.801).
- 22 [...] (ni prevedeno)
- 23 [...] (ni prevedeno) [nacionalna sodna praksa glede ustavnosti povezanih določb člena L.23 C zakona o davčnih postopkih in člena 755 splošnega davčnega zakonika]

C) Vprašani za predhodno odločanje, ki sta potrebni za rešitev tega spora

- 24 Iz zgornjih elementov je razvidno, da zgoraj navedene določbe davčnemu zavezancu omogočajo, da izpodbije domnevo, v skladu s katero sredstva v tujini, ki niso bila prijavljena v okoliščinah postopka iz člena L.23 C zakona o davčnih postopkih ter katerih izvor in podrobnosti pridobitve niso bili izkazani ob koncu postopka izmenjav, predvidenih z davčno upravo, [pomenijo premoženje, ki je

bilo brezplačno pridobljeno in je predmet davka na neodplačne prenose premoženja po najvišji stopnji in da je poleg tega presoja uprave glede dokazov, ki so ji predloženi, v primeru izpodbijanja s strani davčnega zavezanca predmet nadzora sodišča.

- 25 Poleg tega shema, ki jo določata člen L.23 C zakona o davčnih postopkih in člen 755 splošnega davčnega zakonika, ni namenjena sankcioniranju davčnega zavezanca, ki je davčni rezident Francije in ima sredstva v tujini ter ni izpolnil svoje obveznosti prijave, z uporabo kaznovalne davčne stopnje, temveč je njen namen določiti davčno osnovo in doseči plačilo davka, pri čemer se za tega zavezanca ob neobstoju zadovoljive utemeljitve glede izvora in podrobnosti pridobitve spornih sredstev uporabi stopnja splošnega prava, ki je najvišja na lestvici za odmero davka na neodplačne prenose premoženja.
- 26 Poleg tega je neizpolnitev sporne obveznosti prijave sankcionirana z uporabo globe, določene v členu 1736(IV) splošnega davčnega zakonika ali členu 1766 tega zakonika (globe v višini 1500 EUR na neprijavljen račun ali neprijavljeno predplačilo, ki se lahko zviša do 10.000 EUR, če je račun v državi ali na ozemlju, ki s Francijo nima sklenjenega sporazuma o upravni pomoči za boj proti davčnim utajam in izogibanju davkom, na podlagi katerega je mogoče dostopati do bančnih podatkov).
- 27 Glede teh različnih vidikov francoska shema ni deležna očitkov, izraženih v zvezi s sistemom, ki ga je uvedla Kraljevina Španija in je bil predmet sodbe, ki jo je Sodišče Evropske unije izreklo 27. januarja 2022 (SEU, 27. januar 2022, zadeva C-788/19) na podlagi tožbe Evropske komisije.
- 28 Vendar to nacionalno sodišče opozarja, da je zakonodajalec uvedel podaljšan, desetletni zastaralni rok, ki pomeni odstopanje od splošne ureditve in ki, čeprav se ne zdi, da po dolžini presega to, kar je nujno za uresničitev ciljev, ki jih je določil, vseeno upravi omogoča – in sicer zato, ker začne teči na dan izteka rokov iz člena L.23 C zakona o davčnih postopkih oziroma, z drugimi besedami, je njegov začetek teka ločen od datuma pridobitve sredstev, hranjenih v tujini, in od let, za katera bi bila obdavčitev teh zneskov normalno potrebna –, da od davčnega zavezanca zahteva, da izkaže izvor in podrobnosti pridobitve navedenih sredstev, tudi če so ta postala njegovo premoženje več kot deset let pred izvedbo postopka iz člena L.23 C zakona o davčnih postopkih, to je v zastaranem obdobju, ki ni omejeno.

Tako se sprašuje o posledicah učinka nezastarljivosti, ki ga povzroča ta shema, za načelo prostega pretoka kapitala, zagotovljeno s členom 63 Pogodbe o delovanju Evropske unije, kot ga razlaga Sodišče Evropske unije, med drugim v sodbi, izrečeni 27. januarja 2022 (SEU, 27. januar 2022, zadeva C-788/19).

- 29 Tribunal judiciaire (sodišče prve stopnje) mora zato v presojo Sodišču Evropske unije predložiti ti vprašanji:

[...] (ni prevedeno) (besedilo vprašanj, ponovljeno v izreku)

IZ TEH RAZLOGOV

tribunal judiciaire de Nanterre (sodišče prve stopnje v Nanterru, Francija) [...] (ni prevedeno) [navedbe v zvezi s postopkom]

ob upoštevanju člena 267 Pogodbe o delovanju Evropske unije

Sodišču Evropske unije **predlaga**, naj odloči o teh vprašanjih za predhodno odločanje:

Vprašanje 1: Ali je treba načelo prostega pretoka kapitala, zagotovljeno s členom 63 Pogodbe o delovanju Evropske unije, razlagati tako, da omogoča obdavčitev po uradni dolžnosti, predpisano z določbami člena 755 splošnega davčnega zakonika, sredstev, ki se hranijo v tujini, ki niso bila prijavljena v okoliščinah postopka iz člena L.23 C zakona o davčnih postopkih ter katerih izvor in podrobnosti pridobitve niso bili izkazani, čeprav povzroča učinek nezastarljivosti, kadar davčni zavezanec izkaže, da so ta sredstva postala njegovo premoženje v zastaranem obdobju?

Vprašanje 2: Če bi bil odgovor na to vprašanje nikalen, ali je treba iz tega sklepati, da je treba ugotoviti ničnost vsakega postopka popravka, ki temelji na zgoraj navedenih določbah, in to tudi, kadar v primeru, ki je predmet nadzora davčne uprave, ne pride do učinka nezastarljivosti?

[...] (ni prevedeno) [prekinitev odločanja, navedbe v zvezi s postopkom]

DELOVNO DOKUMENT